23/01/2020

Τον έλεγαν “παράξενο” αλλά εκείνος προσευχόταν γι’ αυτούς

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Κάποτε πολύ παλιά σε ένα μοναστήρι στο Όρος, πριν ακόμα η ανθρωπότητα μάθει τι είναι το ηλεκτρικό ρεύμα, ήταν μία μικρή αδελφότητα νέων κατά βάσει μοναχών με τον Γέροντά τους, ο οποίος ήταν και αυτός σχετικά νέος.

Μέσα σε αυτήν την αδελφότητα υπήρχε όμως και ένας μεγάλος σε ηλικία παππούλης. Ο παππούλης της ιστορίας μας, λοιπόν, δεν έλεγε ποτέ καλημέρα και περπατούσε πάντα με κατεβασμένο το βλέμμα. Όποτε συναντούσε κάποιον αδελφό του σταματούσε μπροστά του χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από το έδαφος και κατευθίαν γυρνούσε την πλάτη του και άλλαζε πορεία.

Δεν πήγαινε ποτέ στις Παρακλήσεις και στους Εσπερινούς. Μπορεί να τον έβλεπαν καμιά φορά στο απόδειπνο μετά την τράπεζα, αλλά θα έφευγε πριν τελειώσει. Μονάχα τις Κυριακές πήγαινε στην Λειτουργία καθυστερημένος και καθόταν μέχρι να τελειώσει. Όλοι οι αδελφοί του τον χαρακτήριζαν μονόχνοτο, παράξενο και τον συκοφαντούσαν συνέχεια στον Γέροντά τους. Πολλές φορές ο Γέροντας μπήκε

στον πειρασμό να τον επιπλήξει για την συμπεριφορά του αυτή, αλλά κάθε φορά κάτι τον σταματούσε και τον δικαιολογούσε λέγοντας πως είναι ’’καμώματα της ηλικίας’’. Κάποια μέρα λοιπόν κάλεσε ο Καλός Θεούλης τον Παππούλη μας και αυτός έφυγε για πάντα για ένα πολύ μακρινό ταξίδι.

Οι αδερφοί του δεν στεναχωρήθηκαν καθόλου για την απώλεια του. Ίσα, ίσα χάρηκαν κιόλας, γιατί δεν θα έβλεπαν άλλο το ξινισμένο γέρικο πρόσωπό του. Αναρωτιόντουσαν όμως: ’’ τι κατάληξη θα έχει η ψυχούλα αυτού του παράξενου γεράκου που δεν τελούσε κανένα από τα θρησκευτικά του καθήκοντα;’’ Το ρώτησαν στο Γέροντά τους και αυτός με την σειρά του είπε να κάνουν για 40 μέρες προσευχή και νηστεία και τότε θα τους φανερώσει ο Καλός Θεούλης τι έγινε με την ψυχούλα του γέρου αδελφού τους.

Μετά από 40 μέρες Άγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε στο Γέροντα και του αποκάλυψε ότι ο Γεράκος τους είναι στον Παράδεισο κοντά στον Καλό Θεούλη και προσεύχεται για αυτούς και για την σωτηρία της ψυχής τους. Ο Γέροντας απόρησε.

Ρώτησε τον Άγγελο:

’’Μα πως; Αφού...’’ Πριν προλάβει όμως να τελειώσει αυτό που ήθελε να πει του απάντησε ο Άγγελος:

’’Ο αδελφός σας είναι στον Παράδεισο γιατί ποτέ δεν είπε κακό λόγο για αδελφό του και ποτέ δεν κατέκρινε κανέναν σας! Πάντα το βλέμμα του κοιτούσε στο έδαφος για να μην δει κανέναν σας και τον κακολογήσει, δεν ερχόταν στις ακολουθίες για μην δει κανέναν αδελφό να κοιμάται στο στασίδι του, ή να μην κάνει τις μετάνοιες του και τον κρίνει’’.

Ο Γέροντας έμεινε άφωνος. Τα νέα γρήγορα διαδόθηκαν από στόμα σε στόμα όχι μόνο στο μικρό κοινόβιο αλλά και στις γύρω Μονές και Σκήτες. Αντί για χαρά όμως απλώθηκε μια απέραντη λύπη.

Μέχρι και τα πουλιά σίγησαν εκείνη την μέρα. Ο αέρας δεν φύσηξε και τα λευκά προβατάκια της θάλασσας σταμάτησαν να γλύφουν τους τοίχους του μοναστηριού.

Εκείνο το βράδυ ούτε τα άστρα βγήκαν στον ουρανό. Θρηνούσαν οι άνθρωποι, αλλά θρηνούσε και όλη η γη μαζί τους.

Μακάρι να μπορούσαμε και εμείς να έχουμε έστω λίγη από την ταπείνωση του Άγιου αυτού Παππούλη και ας μας λέγανε παράξενους...